

A Kúria

mint felülvizsgálati bíróság

ítélete

Az ügy száma: Kfv.VII.45.030/2026/7.

A tanács tagjai: Dr. Varga Zs. András a tanács elnöke

Dr. Cséffán József előadó bíró

Dr. Sperka Kálmán bíró

Dr. Remes Gábor bíró

Dr. Szilas Judit bíró

A felperes: felperes1

(cím1)

A felperes képviselője: Dr. Szabolcsi Ákos ügyvéd

(cím2)

Az alperes: Fejér Vármegyei Kormányhivatal

(cím3)

Az alperes képviselője: Dr. Simon Katalin kamarai jogtanácsos

A per tárgya: munkaügyi bírsággal kapcsolatos közigazgatási per

A felülvizsgálati kérelmet

benyújtó fél: A felperes 18. sorszámon

Az elsőfokú bíróság

határozatának száma: Veszprémi Törvényszék 1.K.700.351/2025/16. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Veszprémi Törvényszék 1.K.700.351/2025/16. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A Kúria kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 35.000 (harmincötezer) forint felülvizsgálati eljárásban felmerült költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak az esedékesség napjáig 56.000 (ötvenhatezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára. A fizetendő illeték az ítélet jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes a 2025. március 27. napján kelt FE/MÜGY/223-10/2025. számú határozatával a felperest 10.672.000 forint munkaügyi bírsággal sújtotta arra hivatkozva, hogy a felperes érvényes, keresőtevékenység folytatására jogosító tartózkodási, illetve munkavállalási engedély nélkül foglalkoztatott négy ukrán állampolgárságú munkavállalót, mint harmadik országbeli állampolgárt. Döntését a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény (a továbbiakban: Flt.) 7. § (1) bekezdésében, a harmadik országbeli állampolgárok beutazására és tartózkodására vonatkozó általános szabályokról szóló 2023. évi XC. törvény (a továbbiakban: Btátv.), 3. §-ában, 242. § (1)-(3) bekezdéseiben, (4) bekezdés j) pontjában, a harmadik országbeli állampolgárok magyarországi foglalkoztatásának nem összevont kérelmezési eljárás alapján történő

engedélyezéséről, az engedélyezési kötelezettség alóli mentességről, a fővárosi és megyei kormányhivatal munkaügyi központjának az összevont kérelmezési eljárásban való szakhatósági közreműködéséről, valamint a Magyarországon engedélymentesen foglalkoztatható harmadik országbeli állampolgárok magyarországi foglalkoztatásának bejelentéséről, és a munkabér megtérítéséről szóló 445/2013. (XI. 28.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 3. § (1) bekezdésében, 14. § (5) bekezdésében, a foglalkoztatás-felügyeleti hatóság tevékenységéről szóló 115/2021. (III. 10.) Korm. rendelet (Ffvr.) 19. § (1) bekezdés a) pontjában, valamint (2) bekezdésében foglaltakra alapozta. Határozatának indokolásában – egyebek mellett – megállapította, hogy a felperes az érintett munkavállalókat a rövid időtartamú (kilencven napot meg nem haladó) magyarországi foglalkoztatás jogszabályi feltételei hiányában foglalkoztatta, sem tartózkodási engedéllyel, sem munkavállalási engedéllyel nem rendelkeztek a foglalkoztatás-felügyeleti vizsgálat időpontjában.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében elsődlegesen a határozat megsemmisítését, másodlagosan a határozat megsemmisítését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy az alperes megsértette a külső határok átlépésekor vízumkötelezettség alá eső, illetve az e kötelezettség alól mentes harmadik országbeli állampolgárok országainak felsorolásáról szóló Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/1806 rendelete (2018. november 14.) [a továbbiakban: Rendelet] 4. cikk (1) bekezdésében, II. mellékletében foglaltakat. A Rendelet II. mellékletében felsorolt harmadik országok – köztük Ukrajna – állampolgárai mentesülnek a 3. cikk (1) bekezdésében rögzített kötelezettség alól a bármely 180 napos időszakban 90 napot meg nem haladó tartózkodások esetében. A felperes álláspontja szerint az engedélymentességet támasztja alá a 445/2013. (XI. 28.) Korm. rendelet 15. § (1) bekezdésének 26. pontja, valamint a Btátv. 3. §-a, amely szerint e törvény alkalmazásában a rövid időtartamú magyarországi tartózkodás bármely 180 napon belül 90 napot meg nem haladó tervezett magyarországi tartózkodás. A határozatban felsorolt munkavállalók, akár tartózkodási engedély nélkül is jogosultak voltak bármely 180 napos időszakon belül 90 napot meg nem haladó időtartamban a tagállamok területén vízummentesen tartózkodni és dolgozni és csak 90 napot meghaladó időtartamú foglalkoztatás esetén szükséges a tartózkodási engedély. A harmadik országbeli állampolgárok munkába lépésének napján meggyőződött arról, hogy rendelkeznek-e érvényes tartózkodásra jogosító engedéllyel [Btátv. 145. § (1) bekezdés]. A felperes szerint az alperes megsértette az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 2. § (1) bekezdését és az 5. § (1) bekezdését, mivel nem tájékoztatta megfelelően az ellenőrzés tárgyáról, nem hallgatta meg a munkavállalókat, nem győződött meg arról, hogy a felperes milyen információk birtokában döntött a foglalkoztatásuk mellett, továbbá nem tájékoztatta a bizonyítandó tényekről és arról sem, hogy milyen körülményekre és tényekre vonatkozóan tehet nyilatkozatot, illetve a támadott határozatból nem vezethető le, hogy az eljárási határidőket betartotta-e.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Az Ákr. 5. § (1) bekezdése, 50. § (1) bekezdése, 62. § (1)-(2) bekezdései, (4) bekezdése, a Btátv. 3. §-a, 145. § (1) bekezdése, 242. § (4) bekezdés j) pontja, a Korm. rendelet 3. § (1) bekezdése, 14. § (5) bekezdése alkalmazásával megállapította, hogy az alperes az eljárása során a tényállást a döntéshez szükséges mértékben feltárta és helytállóan következtetett arra, hogy a felperes az érintett munkavállalókat érvényes tartózkodási engedély alapján foglalkoztathatta volna. A támadott határozatban megjelölt munkavállalókat érvényes munkavállalásra jogosító engedély nélkül foglalkoztatta, ezért a támadott határozat nem jogszabálysértő. A hatósági ellenőrzés és a hatósági eljárás egymástól elkülönül, a jogszabály nem rendelkezik arról, hogy a hatósági eljárást a hatósági ellenőrzés befejezését követően mennyi időn belül kell megindítani. Az alperes hivatalbóli eljárása során a hatósági eljárás megindítását követő ügyintézésre nyitva álló hatvan napos határidőt megtartotta. A hatósági eljárást megindító végzésben, illetve a felperes törvényes képviselője meghallgatásáról szóló jegyzőkönyvben foglaltakra figyelemmel a felperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az alperes nem tájékoztatta az eljárás tárgyáról, illetve nem volt módja iratokat, nyilatkozatokat becsatolni, észrevételeket tenni. A tényállás tisztázása és a bizonyítékok beszerzése a hatóság hivatalbóli kötelessége, ezért nem kellett az alperesnek tájékoztatni a bizonyítandó tényekről a felperest. Az érintett munkavállalók meghallgatásának mellőzése nem jogsértő, a hatóság a jogszerűség elvét nem sértette meg, a felperes a hatósági eljárás során a munkavállalók meghallgatását nem indítványozta. A felperes az érintett munkavállalókat a foglalkoztatást megelőzően csak szóban nyilatkoztatta, nem szerzett be igazolást arra vonatkozóan, hogy a harmadik országbeli munkavállalók a felperesnél munkavégzésre jogosító tartózkodási engedéllyel rendelkeznek-e. Ezzel összefüggésben azonban az alperes csupán a tényeket rögzítette határozatában, jogszabálysértést nem állapított meg, a munkaügyi bírság összegének meghatározásánál nem vette figyelembe.

A felülvizsgálati kérelem, ellenkérelem

[4] A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára utasítását, harmadlagosan a támadott határozat megsemmisítését, az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet sérti a Rendelet 4. cikk (1) bekezdésében, a Korm. rendelet 15. § (1) bekezdés 26. pontjában, a Btátv. 3. §-ában, 145. § (1) bekezdésében, az Ákr. 2. §-ában, 5. §-ában foglaltakat. A keresetlevelében foglaltakkal egyezően előadta, hogy az alperes eljárása során nem tájékoztatta teljeskörűen az ellenőrzés tárgyáról, a bizonyítandó tényekről, ezért nem volt lehetősége az ügy eldöntéséhez szükséges nyilatkozatokat megtenni és az ezt alátámasztó bizonyítékokat csatolni. A lefolytatott eljárás jogszabálysértő, mert az alperes a hatósági ellenőrzést 2024. április 10. napján lefolytatta, azonban csak 2025. március 18. napján rendelkezett a hatóság eljárás megindításáról. Mindezekre tekintettel jogsértő a jogerős ítéletben foglalt megállapítás, amely szerint az alperes az Ákr. 2. §-a szerinti jogszerűség elvét

betartva járt el, a szakszerűség, az ügyféllel való együttműködés és a jóhiszeműség követelményének megfelelően. Álláspontja szerint nem róható a terhére, hogy az érintett munkavállalókat csak szóban nyilatkoztatta, és nem szerzett be igazolást arról, hogy érvényes munkavégzésre jogosító tartózkodási engedéllyel rendelkeznek-e. A keresetlevélhez csatolta az érintett munkavállalók írásbeli nyilatkozatát, amely szerint érvényes tartózkodási, illetve munkavállalási engedéllyel nem rendelkeznek. A Rendelet 4. § (1) bekezdésének és a Btátv. 3. §-ának a rendeltetése, hogy megkönnyítse azoknak a harmadik országbeli állampolgároknak a magyarországi foglalkoztatását, akik rövid ideig terveznek Magyarországon tartózkodni. Az elsőfokú bíróságnak az értelmezése, amely szerint ezen személyektől hivatalos hatósági igazolás beszerzése szükséges a foglalkoztatás jogszerűségének a biztosítása érdekében, a hivatkozott jogszabályhelyek kiüresítéséhez vezetnek közhiteles nyilvántartás, adatbázis hiányában.

[5] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában fenntartását, a felperes perköltségben marasztalását a támadott határozatában, illetve a jogerős ítéletben foglaltakra hivatkozva.

A Kúria döntése és a döntés jogi indokai

[6] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pontja ab) pontjának az alkalmazásával befogadta, mivel a felvetett – a harmadik országbeli munkavállalók foglalkoztatásának engedélyezésével, foglalkoztatásával kapcsolatos – jogkérdések a jogalanyok széles körét érintik, nagy számban előforduló új típusú ügyekben merültek fel, és a Kúria ezekben még nem foglalt állást közzétett határozatában.

[7] A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül [Kp. 115. § (2) bekezdés, Kp. 108. § (1) bekezdés]. Ennek során arról kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében a felülvizsgálati kérelemben felhívott jogszabályok megsértése nélkül jutott-e arra a következtetésre, hogy az alperes a tényállást az ügy eldöntéséhez szükséges mértékben, teljeskörűen feltárta, a felperes a harmadik országbeli munkavállalókat engedély nélkül foglalkoztatta, ezért vele szemben a munkaügyi bírság szankció, a támadott határozatban meghatározott mértékben jogszerűen kiszabható volt.

[8] A Kúria mindenekelőtt utal arra, hogy a rövid időtartamú magyarországi tartózkodásra jogosító vízummal rendelkező harmadik országbeli állampolgár, valamint a Rendelet II. mellékletében szereplő harmadik ország állampolgáraként Magyarország területén jogszerűen tartózkodó személy – ha e törvény eltérően nem rendelkezik – munkát végezhet. Ez a szabály nem mentesít a más jogszabályban a munkavégzés kapcsán előírt feltételek – különösen a munkavállalási engedély megszerzésének – a teljesítése alól [Btátv. 13. § (1)-(2) bekezdés]. Ukrajna állampolgárai mentesülnek Magyarország külső határának átlépésekor a vízumkötelezettség alól a bármely 180 napos időszakban 90 napot meg nem haladó tartózkodások esetében [Rendelet 4. cikk (1) bekezdés].

[9] A perbeli esetben a hatóság által megállapított tényállásban foglaltak helytállósága nem volt vitás, az érintett munkavállalók a foglalkoztatás-felügyeleti ellenőrzés időpontjában az engedélymentes foglalkoztatásnak a fenti rendelkezésekben előírt feltételeivel nem rendelkeztek. A felperes csupán arra hivatkozott keresetlevelében, illetve felülvizsgálati kérelmében, hogy erről nem tudott, és álláspontja szerint nem is kellett tudnia. Különös figyelemmel arra, hogy az érintett munkavállalók a foglalkoztatás megkezdését megelőzően szóban nyilatkoztak arról, hogy tartózkodási engedéllyel nem rendelkeznek, és engedély nélkül is jogszerűen foglalkoztathatók, mert a 180 napos időszakon belül 90 napot el nem érő időszakban tartózkodnak Magyarországon. A szóbeli nyilatkozatokat a keresetlevélhez csatolt írásbeli nyilatkozatok is alátámasztják. Az érintett munkavállalóknak a foglalkoztatás megkezdése előtti nyilatkoztatásával a tőle elvárható módon (jogszerűen és jóhiszeműen) meggyőződött arról, hogy a munkavállalókat jogszerűen foglalkoztathatja engedélymentesen.

[10] A munkáltató legkésőbb a munkába lépés napján köteles meggyőződni arról, hogy a harmadik országbeli állampolgár érvényes, a munkáltatónál munkavégzésre jogosító tartózkodási engedéllyel rendelkezik-e [Btátv. 145. § (1) bekezdés]. Nem rendelkezik azonban a törvény arról, hogy a foglalkoztató milyen módon köteles meggyőződni a munkavállaló tartózkodási engedélyének meglétéről, illetve, hogy engedélymentesen foglalkoztatható-e. Erre figyelemmel a foglalkoztató meggyőződésének kialakítására a munkavállaló szóbeli, írásbeli nyilatkoztatása, az idegenrendészeti hatóság megkeresése (igazolás beszerzése) stb., egyaránt alkalmas eszköz lehet. A felperes felülvizsgálati kérelmében megalapozottan hivatkozott arra, hogy az igazolásnak a hatóságtól történő beszerzése nem kötelező, ezért önmagában a hatóság megkeresésének a hiánya a foglalkoztató terhére nem róható. Figyelmen kívül hagyta azonban, hogy az alperes határozatában nem állapította meg a terhére a Btátv. 145. § (1) bekezdésében foglalt megsértését, illetve a munkaügyi bírság összegének meghatározása során azt jogszabálysértésként nem vette figyelembe.

[11] A foglalkoztató arra vonatkozó meggyőződésének alátámasztására, hogy a harmadik országbeli állampolgár érvényes, a munkáltatónál munkavégzésre jogosító tartózkodási engedéllyel rendelkezik-e, illetve engedélymentesen foglalkoztatható-e, bármely törvényes eszközt igénybe vehet. Ha az igénybe vett eszköz nem alkalmas annak igazolására, hogy a harmadik országbeli munkavállaló engedélymentesen foglalkoztatható (mert pl. a munkavállaló valótlan tartalmú szóbeli, vagy írásbeli nyilatkozatot tesz), ennek jogkövetkezményeit a foglalkoztató köteles viselni a foglalkoztatás-felügyeleti hatósági eljárásban. Ebben a körben a foglalkoztató jóhiszeműségét, rosszhiszeműségét a foglalkoztatás-felügyeleti eljárásban a hatóságnak nem kell vizsgálnia. Az érintett munkavállalóknak a hatósági, illetve a peres eljárásban történő meghallgatása, a nyilatkozataik tartalmának a bizonyítási eljárás keretében történő vizsgálata szükségtelen. Ha a munkavállalók valótlan tartalmú szóbeli vagy írásbeli jognyilatkozatot tettek, a foglalkoztatót megtévesztették, tévedésbe ejtették stb., és ezzel kárt okoztak, a munkavállaló kártérítési felelősségére vonatkozó munkajogi szabályok szerint kötelesek helytállni a munkáltatónak okozott kárért. A foglalkoztató felelősségének a kimentésére – a harmadik országbeli munkavállaló engedély nélküli foglalkoztatása tekintetében – a munkavállalók fenti magatartása nem alkalmas a foglalkoztatás-felügyeleti hatósági eljárásban. Mindezekre figyelemmel megállapítható, hogy az alperes támadott határozata nem sérti a felperes által felülvizsgálati kérelmében hivatkozott jogszabályokban [a Rendelet 4. cikk (1) bekezdésében, a Korm. rendelet 15. § (1) bekezdés 26. pontjában, a Btátv. 3. §-ában, 145. § (1) bekezdésében] foglalt rendelkezéseket, illetve megalapozottan mellőzte hivatalbóli eljárása során az érintett munkavállalók tanúként meghallgatását.

[12] A fél felülvizsgálati kérelmet a jogerős ítélet ellen jogszabálysértésre, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással terjeszthet elő [Kp. 115. § (1) bekezdés]. A felperes felülvizsgálati kérelmének IV. pontjában – azok idézése útján – felsorolta ugyan az elsőfokú bíróság, illetve az alperes által megsértett jogszabályhelyeket, azonban a VI/1. pontban, az eljárási szabályszegésekkel kapcsolatban, nem a jogerős ítélettel, hanem a hatósági eljárással és a támadott határozattal kapcsolatos szabálysértésekre vonatkozó, a keresetlevélben kifejtett álláspontját ismételte meg. Az elsőfokú bíróság a keresetlevélben foglaltakat teljeskörűen megvizsgálata, és jogerős ítéletének [16]-[21] bekezdésében annak megalapozatlanságára vonatkozó jogi érveit részletesen rögzítette. A felperes ugyan utalt az elsőfokú bíróságnak a hatósági eljárás jogszerűsége elvének (Ákr. 2. §) megtartásával kapcsolatos megállapításai megalapozatlanságára a hatósági eljárás megindításának időpontjával, az eljárás tárgyára vonatkozó „részleges” tájékoztatásával kapcsolatban, az ebbe a körbe tartozó, konkrét jogszabálysértést azonban nem jelölt meg. A felperes a jogerős ítélettel kapcsolatos, a felülvizsgálati kérelem IV. pontjában felsorolt jogszabálysértésekre vonatkozó jogi érveit a felülvizsgálati kérelem VI/2. pontjában, az „ügy érdemét képező jogkérdés téves megítélése” címszó alatt sem fejtette ki. A fentiekre tekintettel a Kúria ebben a körben, érdemben nem vizsgálódhatott.

[13] A felperes felülvizsgálati kérelmében ugyan hivatkozott arra – a keresetlevelében foglaltak megismétlése útján –, hogy a hatósági eljárás a jogszerűség elvét (Ákr. 2.), az ügyfélre vonatkozó alapelveket (Ákr. 5.) sértette, ennek megalapozatlanságát azonban az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében részletesen megindokolta, az abban foglaltak mindenben helytállóak, ezért a Kúria azt nem kívánja kiegészíteni. A Kúria utal azonban arra, hogy a hatósági ellenőrzés és a hatósági ügy fogalmára, a hatósági ellenőrzés és az annak eredményeként meginduló hatósági eljárás elkülönülésére, a hatóság ellenőrzésre vonatkozó ügyintézési határidő tartamára, számítására, elmulasztásának jogkövetkezményeire, a hatósági eljárás megindulására, ügyintézési határidejére, az ügyintézési határidő kétszeresésének elmulasztása jogkövetkezményeire, a tisztességes hatósági eljárásra vonatkozó szabályozás értelmezése és alkalmazása tekintetében a kúriai gyakorlat (Kfv.II.37.509/2011/5., Kfv.II.37.125/2011/5., Kfv.III.37.755/2012/8., Kfv.IV.37.380/2021/5., Kfv.III.45.273/2022/6., Kfv.III.45.233/2022/7., Kfv.II.37.400/2023/7., Kfv.III.45.001/2024/4., Kfv.VII.45.119/2025/9., stb.) egységes. A felperes felülvizsgálati kérelmében nem hivatkozott arra, hogy a jogerős ítélet a vitás jogkérdések tekintetében a közzétett kúriai döntésekben foglaltaktól eltért volna, és ilyen eltérést a Kúria sem tudott megállapítani.

[14] Mindezekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta [Kp. 121. § (2) bekezdés].

A döntés elvi tartalma

[15] A foglalkoztató arra vonatkozó meggyőződésének alátámasztására, hogy a harmadik országbeli állampolgár érvényes, a munkáltatónál munkavégzésre jogosító tartózkodási engedéllyel rendelkezik-e, illetve engedélymentesen foglalkoztatható-e, bármely törvényes eszközt igénybe vehet. Ha az igénybe vett eszköz nem alkalmas annak igazolására, hogy a harmadik országbeli munkavállaló engedélymentesen foglalkoztatható (mert pl. a

munkavállaló valótlan tartalmú szóbeli, vagy írásbeli nyilatkozatot tesz), ennek jogkövetkezményeit a foglalkoztató köteles viselni a foglalkoztatás-felügyeleti hatósági eljárásban.

Záró rész

[16] A pernyertes alperes költségeinek megfizetésére a felperes a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles. A Kúria a perköltség összegét a Pp. 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel – az alperes által felszámított összegben – határozta meg.

[17] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés d) pontjában, 50. § (1) bekezdésében, és 58. § (6) bekezdésében meghatározott mértékű felülvizsgálati eljárási illeték viselésére a felperes a Pp. 101. § (1) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése alapján köteles. Az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell az esedékesség napjáig megfizetni. A megfizetés során közleményként fel kell tüntetni a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[18] Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye [Kp. 116. § d) pont].

[19] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2026. június 9.

Dr. Varga Zs. András s.k.

a tanács elnöke

Dr. Cséffán József s.k.

előadó bíró

Dr. Sperka Kálmán s.k.

bíró

Kúria
VII.Kfv.45.030/2026/7

9

Dr. Remes Gábor s.k.

bíró
Dr. Szilas Judit s.k.

bíró